

Subliminal: «S'ha de trencar amb l'estigma que només els 'malotes' poden fer música urbana»

Parlem amb el cantant badaloní sobre el seu disc debut, 'El presumit'

Subliminal | Juan Miguel Morales

Fa mig any, el badaloní Marc Martínez debutava amb el llarga durada *El presumit* (autoeditat, 2022), en què presentava el seu alter ego, **Subliminal**, rodejat dels seus productors de confiança: Marçal Gala, Saidí Mira i Marc Cudiñach. Poc després, aconseguia el Premi Verkami per votació popular del concurs Sona9. Parlem amb ell sobre la seva música.

Els teus inicis artístics no van ser en el món de la música, sinó en el de l'escriptura.

La meua mare és escriptora i professora de llengua, i em va animar a participar en un concurs literari per costejar-me les vacances. El vaig guanyar amb un relat sobre la Segona Guerra Mundial. L'any següent m'hi vaig presentar en la categoria de poesia, però després la musicalitat em va poder, i hi vaig veure un filó artístic molt més divertit i dinàmic.

I quan vas començar amb el rap?

Hi ha un moment a la vida en què per primera vegada decideixes posar una cançó a consciència. En el meu cas, va ser "Agua entre las manos", de Sharif. Aleshores va ser quan vaig començar a escriure, tant rap com poesia. No va ser fins a la universitat, però, que vaig començar a improvisar

barres amb els col·legues. Un dia els vaig ensenyar una cançó que havia escrit, "Miénteme", i em van convèncer per publicar-la.

Aquell primer tema dista de l'estil que fas ara. A la cançó "Pikin", del teu àlbum de debut, deixes entendre que vas veure un buit en la música urbana en català que has volgut omplir. Exactament. Soc consumidor de música en català de la nova escola, com **The Tyets**, **Julieta** o **Figa Flawas**, però també de **Flashy Ice Cream**, **31 FAM** o **Lildami**. Però veia que als Estats Units es feia un estil de música que ningú estava fent aquí: un rap fet amb molt d'ego però des del bon rotllo. És com ho fa **Bad Bunny**: ell és *un G*, és un dur, però va relaxat i no necessita demostrar-ho tota l'estona. Per això, la primera imatge que vaig voler donar de **Subliminal**, amb el videoclip de "Presumit", havia de ser amb una mascareta facial verda i cogombres als ulls per dir: vaig tan de sobrat que fins i tot així surto guapo i no em cal fingir.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=JnheDLkXrpg>

Tampoc vas de dolent: a "Kiwanadí" cantes que mai heu trencat cap plat.

Som bons nens: no hem donat disgustos als pares, ni hem traficant amb drogues, ni ens ho inventem en les lletres perquè no ha estat la nostra realitat: no som gent de carrer. Tinc la sort de tenir uns pares de classe treballadora que m'han transmès uns valors que són els que sempre defenso, faci el que faci. M'encanta la música de qui és *malote* de veritat, però s'ha de trencar amb l'estigma que només es pot fer música urbana des d'aquí; no s'ha d'extingir, però ha de conviure amb noves vies. El que proposo jo és un espai de festa sana, on no parlo ni presumeixo de drogues i alcohol, que no és malsonant ni vulgar, i on de l'única política de la que parlo és la d'un mateix: fer esport, menjar bé i aprofitar la vida, que només en tenim una.

Què vols explicar amb el personatge d'El Presumit?

Al principi em va servir per anar de sobrat i atrevir-me a dir que la indústria parlava de mi quan encara no ho feia. A l'àlbum projectava una imatge d'on volia ser. La primera cançó, "Nos mudamos", comença amb els números "02, 04, 25", és a dir, el 2 d'abril de l'any que faig 25 anys. Sempre he dit que amb 25 anys -que els compliré aquest 2023- havia d'estar fent alguna cosa important i, si no, canviaria de rumb. No vull tenir 35 anys i seguir invertint diners i temps en un projecte sense obtenir-ne res. Sé que puc destacar en alguna cosa. I crec que ho he aconseguit amb la música. Encaro els 25 amb les metes complertes: volia fer un concert amb *sold out*, i l'hem fet; tocar a un festival, i anirem al Maleducats; treure un àlbum i que els mitjans ens coneguessin, i així ha estat.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Mmf_VNXdDhs

I què simbolitza la rosa blanca que duus a tots els directes?

Al film *Origen*, els personatges tenen un tòtem per distingir la realitat dels somnis. Per a mi, això és la rosa blanca: un recordatori de la realitat i dels meus inicis. Teòricament, simbolitza puresa, però a mi em recorda el moment que vaig regalar una rosa blanca a una persona que estimava. Ho explico a la dotzena cançó, "Tan de Barcelona", on descobreixo un altre **Subliminal**: el que va viure aquella experiència, i va escriure aquest àlbum per demostrar, a ell i a qui no havia cregut en ell, tot el que valia.

La rosa és un exemple més que el teu projecte va més enllà de la música: et fixes molt en el vestuari, la posada en escena...

És com es treballa als Estats Units. De fet, m'he plantejat treure una marca de roba de **Subliminal**. No sé quan, però vull fer una desfilada amb models que vesteixin la meva roba amb la meva música de fons, en directe.